

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina . . . . . L. 2.000

Letna naročnina . . . . . L. 4.000

Letna inozemstvo . . . . . L. 5.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVI. - Štev. 8 (1290)

Gorica - četrtek, 21. februarja 1974 - Trst

Posamezna številka L. 100

Smisel za odpustke

Večkrat se sliši, da se del naših vernikov vedno manj boji greha; vse manj se ljudje zavedajo, da z grehom žalijo Boga in dosledno tudi ne vidijo potrebe zadoščevanja. Kolikor to drži, je samo znamenje, da v takih vernikih vera pojema. Takim gotovo ne bomo govorili o odpustkih, ampak o temeljnih, osnovnih verskih resnicah. Upam pa, da je še precej vernikov, ki jemljejo versko življenje resno, in bi jih mogli v svetem letu narediti za dejavne sodelavce v župnijski skupnosti. Takim bi pa že mogli govoriti o odpustkih oziroma prizadevanju za duhovno rast.

GREH SE POPOLNOMA ZBRIŠE SELE S POKORO

Greh stori, kdor vedoma in prostovoljno prestopi božjo zapoved. Bog v svoji modrosti, ljubezni, pa tudi oblasti nekaj zapoveduje ali prepoveduje. Nam se zapoved dozdeva pretežka, pa je ne izpolnimo; ali pa je prepovedana dobrina preveč mikavna ter se proti božji volji zanjo odločimo.

Vsak greh pomeni upor, nepokorščino, nevhvaležnost do Boga, zavračanje njegove ljubezni. To je žalitev božja. Z grehom pa tudi prevrnemo od Boga postavljeni red, ki naj bi po božji zamisli in odločitvi vladal na svetu v odnosih med Bogom in ljudmi, med ljudmi samimi pa tudi v vsakem posameznem človeku. Z grehom škodujemo sebi pa tudi drugim.

Z odpustčenjem greha pri spovedi ali drugače se nam odpusti žalitev, če gre za smrtni greh, tudi večna kazen, drugače pa del časnih kazni. Vse časte kazni se istočasno redno ne izbrišejo. Pokora mora biti redno veliko daljša kot greh, da bi bolj spoznali hudobijo greha in se ga bolj izogibali. S pokoro popravljamo neskladje, ki ga je greh vnesel v božji red, popravljamo škodo, ki jo je greh povzročil grešniku samemu ter celotnemu organizmu Cerkve. Z grehom se v duši ohladi ljubezen do Boga, duhovno oko se zameglji, vest ne vidi več tako jasno, neka krepost je uničena, strast je zmagala in postala močnejša. To škodo, ki jo je vernik utrpel z grehom, naj popravi pokora. Pohujšanje in drugo škodo skupnosti in Cerkvi naj tudi popravi pokora, obvezna kot tudi prostovoljna.

VLOGA OBCESTVA SVETNIKOV V POKORI

Adam je grešil, pokora je prešla na vse njegove potomce. Kristus je s svojo smrtjo na križu zaslužil odrešenje, na razpolago je pa vsem Adamovim potomcem. Stalni nauk Cerkve je, da sestavljajo svetniki v nebesih, duše v vicah in vsi verniki na zemlji v Kristusu eno samo občestvo svetnikov, eno samo skrivnostno Kristusovo telo.

V tej skupnosti velja zakon solidarnosti, medsebojne pomoči, o čemer je govoril že apostol narodov: »Udje enako skrbje drug za drugega. In če en ud trpi, trpe z njim vsi udje, in če je en ud v časti, se z njim vesele vsi udje.« Naj bomo še tako neznamiti, smo vendarle povezani z vsemi udi Kristusovega telesa. Po teh vezeh se kakor po kanalih pretakajo vplivi v obeh smereh.

KAJ SO ODPUSTKI?

Mirno lahko priznamo, da prva krščanska stoletja niso še poznala odpustkov v današnji obliki. Ta nauk se je razvijal; v srednjem veku ga že najdemo takega, kot ga poznamo danes. Zato se je tudi način podeljevanja odpustkov spreminjal. Cerkve se je vedno zavedala, da je upraviteljica vsega odrešenjskega zaklada Kristusovega, od katerega naj kot skrbna in ljubezniva mati hrani svoje otroke. V zgodovini Cerkve so se v zvezi z odpustki porajale razne napake in zlorabe, ki jih je Cerkve redno popravljala. Ob tem so seveda nastopali reformatorji, ki niso grajali samo napak in zlorab, ampak odpustke sploh. Da obvaruje resnico in dobrino odpustkov, je morala Cerkve krive nauke reformatorjev razglasiti kot krivoverske.

Pri odpustkih gre za odpuščanje časnih kazni za tiste grehe, katerih krivda je že izbrisana. To stori Cerkve v moči ključev kot upraviteljica milostnega zaklada preobitnih zaslug Kristusovih, a so mu pridružena zasluženja božje Matere in vseh svetnikov. Vernikom, nad katerimi ima Cerkve oblast, sama podeljuje odpuščanje časnih kazni, ko pravilno opravijo dela, na katera so vezani odpustki. Duše v vicah pa niso več pod njeno oblastjo, zato more njim časte kazni odpustiti samo Bog. Cerkve ie prosil Boga, naj bi toliko in toliko časnih kazni tej ali oni duši v vicah odpustil.

NAMEN IN POMEN ODPUSTKOV

Cerkve ima pri vseh svojih opravilih vedno pred očmi slavo božjo in zveličanje duš. Kot dobra mati želi pomagati ubogim grešnikom, da se spokorijo in se spet vrnejo na pot krepotnega življenja. Posebno skrb posveča umirajočim in dušam v vicah. Umirajoči morejo tudi brez duhovnika prejeti popolni odpustke, če se le ske-sajo vseh grehov, so pravilno pripravili ter so v življenju imeli navado opravljati nekatere molitve. Vsi odpustki, ki jih Cerkve podeljuje živim, se morejo naklanjati dušam v vicah.

Z odpustki Cerkve tudi želi vernikom pomagati k hitrejšemu duhovnemu napredku, da bi po prejetem odpustku rasti v ljubezni do Boga, čistosti vesti, pravilnejšem presojanju samega sebe. Kolikor več je v nas slabih posledic greha in grešnega zadolženja, toliko manj smo notranje svobodni, toliko manj je duhovnega poleta.

Čisto zmotna je misel, da Cerkve z odpustki podpira duhovno lenobo, grdo sebičnost bogatejših kristjanov, ki bi se najprej predajali grešnim užitek računajoč, da jih bo potem njihov denar rešil vic. Ako se spomnimo, kako je Kristus sodil o miloščini uboge vdove in bogatih farizejev, bomo tako sodbo takoj zavrgli.

OBNOVLJENA DISCIPLINA ODPUSTKOV

Papež Pavel VI. je z apostolskim pismom »De indulgentiarum doctrina« z dne 1. januarja 1967 uredil odpustke. Po tej ureditvi so zunanosti in formalnosti precej izgubile na pomenu, naglas je prestavljen bolj na notranjost, gorečnost, ljubezen. Vsi odpustki so vezani na osebna dejanja. Popolni odpustek se more dobiti le enkrat na dan, izjeme so umirajoči.

Delni odpustki se dajejo po meri zadoštilne vrednosti dejanja, predpisanega za odpustek. Odpadlo je merjenje po dnevih, kvadrantenah in letih. Pravilo pri delnih

(se nadaljuje na 2. strani)

Obračun sramote

V velikih razsežnostih človek izgublja zmožnost, da bi prav meril in cenil. Ko govorimo o milijonih in milijardah, česar so polni misijonski časopisi, nimamo pravih predstav in zato nas tudi ne pretresejo kričeča dejstva, ki so naša krščanska sramota.

Če bi vse človeštvo strnili na tisoč ljudi v eni sami vasi, bi bil v miniaturni položaj v 20. stoletju takle:

V tej vasi bi bilo 60 severnih Američanov in 80 južnih, 210 Evropejcev, 86 Afričanov, 564 Azijcev. Glede na raso bi bilo 300 belcev, vsi drugi bi pripadali ostalim rasam. Tudi kristjanov bi bilo 300. Polovico vseh dohodkov bi bilo v žepu 60 oseb. Istočasno pa bi bilo 700 nepismenih, več kot 500 bi jih bilo podhranjenih ali pa bi uživali škodljivo hrano, in 600 bi jih ne imelo človeka vredne strehe.

In to v 20. stoletju, ki je samo za drugo svetovno vojno porabilo 275 milijard zlatih dolarjev! To je astronomska vsota, zato pa je spet ne znamo preceniti, če je ne prikažemo v konkretni obliki. Za ta denar bi vsaki družini na Zahodu (z Rusijo vred) lahko podarili opremljeno stanovanjsko hišo in vsakemu mestu bi lahko

Sovjetski pisatelj in Nobelov nagrajenec za književnost Aleksander Solženicin je zaradi svojih nedolžnih zahtev po svobodi umetniškega ustvarjanja in splošni liberalizaciji javnega življenja v Sovjetski zvezi tako razburil najvišje kremelske mogotce, da so se ga končno sklenili znebiti.

Poročali smo že, kako je po objavi svoje zadnje knjige o Stalinih kazenskih taboriščih »Otočje Gulag« pogumno odgovarjal na vse očitke uradnih krogov, ki so proti njemu sprožili v tisku silovito gonjo. Poznavajoč metode sovjetskih oblasti je iz dneva v dan pričakoval, da policija potrkna na vrata njegovega stanovanja in ga povabi na zaslišanje.

To se je prejšnji teden tudi zgodilo. Osem policijskih agentov je vdrlo v njegovo stanovanje v središču Moskve, potem ko jim je žena na zvonjenje rahlo odprla vrata, ter povabilo njenega moža, naj jim sledi v sodnijske urade.

NISO MOGLI PRENESTI RESNICE

Solženicin je dobro vedel, da je prišla njegova ura. Zato je zbral svoje najnujnejše osebne stvari in odšel v spremstvu policajev. Čez nekaj ur sporočijo ženi po telefonu, da je aretiran. Novica o tem se je nato bliskovito razširila med časnikarskimi in intelektualnimi krogi v Moskvi in nato po vsem svetu.

Vsi so se spraševali, kakšno usodo so sovjetske oblasti namenile temu pogumnemu in brezkompromisnemu ruskemu pisatelju, ki si jih je upal izzvati z resnico o več desetletnih milijonov deportirancev, ki so trpeli in našli smrt v Stalinih taboriščih.

Kljub temu, da ni Solženicin v bistvu povedal nič novega, ampak je samo s svojim opisom in zadržanjem hotel iti resnici do dna, je postajal kremelskim vrhovom iz dneva v dan bolj nezaželen in neprijeten. Kajti v sovjetskem komunističnem sistemu obstaja ena sama uradna ideologija, ki si lasti ne samo izključno oblast nad vsem javnim življenjem, temveč tudi nezmotljivost razlaganja ideologije same.

naklonili bogate milijone za pozidavo šol in bolnišnic.

V resnici pa je ta denar rodil kri in solze: 32 milijonov ljudi pobitih na bojiščih; 20 milijonov žena, starcev in otrok ubitih v bombnih napadih; 30 milijonov ljudi pobabljenih; 45 milijonov ljudi iz domovine pregnanih; 30 milijonov stanovanj porušeni; 1 milijon otrok, ki so ostali sirote brez staršev.

Ze pred dva tisoč leti je Kristus dal človeštvu v roke evangelij. In že dva tisoč let ga kristjani držimo v rokah. In ga držimo tudi v 20. stoletju. Pa nismo zmožni vsi skupaj v enem letu zbrati za misijone toliko, kolikor velja en bombnik, da ne govorimo o vesoljskih ladjah...

Ta bilanca je preveč kričeča. Ali je sramota, da držimo evangelij v rokah; ali pa je sramota, da z evangelijem v rokah dovolimo, da svet divja v pogubo. Vizija je pretresljiva.

In bodočnost? V naših rokah je. Ali - Ali! Ali zažgemo evangelij, ali pa brez okrajšav sprejmemo naročilo: Pojdite po vsem svetu. Tretjega ni.

To je naša velika odgovornost, ki je ne moremo preložiti na 21. stoletje.

Zato se najpogumnejši del sovjetskih intelektualcev od Solženicina in Saharova in drugih upira političnemu in birokratskemu zaostrovanju svobode izražanja, ker so iskreno prepričani, da se edine v svobodi lahko uveljavi resnica. To in nič drugega je želel doseči pisatelj Solženicin. Zaradi tega je nujno prišel v odkrit spor s komunistično oblastjo, ki sloni na dogmatični ideologiji.

POT IZGONA

Sovjetska vlada se je tako znašla v hudem precepu, kaj naj stori s Solženicinom. Ali naj proti njemu uprizoni hrupen proces in ga za nekaj let pošlje na prisilno delo v daljno Sibirijo? To bi lahko storila, toda bala se je negativnih odmevov po svetu prav v trenutku mednarodnega popuščanja. V veliko zadržgo bi spravila tudi komunistične partije na zahodu, ki zatrjujejo, da so za pluralistično urejeno socialistično družbo. Odločila se je za neobičajno pot, pot izгона. Še prej mu je odvzela sovjetsko državljanstvo.

Tako so Solženicina že nasled-

nji dan po aretaciji z letalom odpeljali iz Moskve v Frankfurt, kjer so ga sprejele zahodnonemške oblasti. En dan je bil gost nemškega pisatelja Heinricha Bölla, že naslednji dan pa je odšel v Švico, kjer se misli začasno naseliti in kamor naj bi za njim prišla tudi njegova družina.

S tem se pričanja odiseja enega najbolj uglednih in značajnih ruskih pisateljev, s kakršnim bi se vsak narod ponašal, če bi ga imel. Samo kratkovidnost, zaslepljenost in duhovna ozkost je zmožna takega mačehovskega ravnanja.

Ni mar višek ironije, da Sovjetska zveza brez slovesa izganja svoje najboljše sinove, za katere se tujina prepira? Primer Solženicina potrjuje in razkriva šibkost sovjetskega režima, ki je v drugi svetovni vojni zmogel premagati armade nemškega okupatorja in nato poslati prvega človeka v vesolje, ne more pa prenesti iskanja svobode in resnice, ki je tako vkoreninjeno v človekovi naravi sami. V tem je tragika in veličina Aleksandra Solženicina. a. t.

Slovencev naj bi bilo čim manj

Leto 1974 je bilo proglašeno za leto mednarodnih posvetov o vprašanjih rasti oz. omejevanja rasti prebivalstva. Temu se reče s tujko »populacijska politika«. Kdor je študiral latinščino ali zna italijanščino, bo že vedel, da besedi »populus« in »popolo« pomenita narod, ljudstvo, prebivalstvo na sploh.

V Sloveniji, kjer so tujke zelo v modi, bodo zato imeli, kakor poroča ljubljansko »Delo« (9.2.1974, str. 17) prihodnji mesec v Ljubljani »velik slovenski posvet o populacijski politiki prebivalstva«. »Delo« nadalje napoveduje, da »bo ta posvet poskušal na znanstveni ravni izoblikovati predloge za slovensko populacijsko politiko, o kateri doslej skoro ne moremo govoriti«.

Za kakšno »znanstveno« raven gre, lahko slutimo, če preberemo izvajanja inž. Staneta Kraševca v isti številki »Delas«. V pogovoru z Delovim poročevalcem omeni najprej Marxa in Engelsa, ki da sta se že v svojih zgodnjih delih bavila z vprašanjem prebivalstva in ugotovila, da »če bo zemlja nekoč prenaseljena, bo samo socialistična družba sposobna zavestno omejiti rast prebivalstva, in to po zaslugi visoke zavesti in kulture ter zato, ker je ne bo oviral kapitalistični sistem konkurence«.

Potem se je inž. Kraševce obširno razgovoril o buržuaziji, kapitalu, načrtovanju družine, kontroli rojstev. Nazadnje pa se je povrnil k temi o slovenskih prebivalstvenih vprašanjih in se spravil na grešne gozla, ki je komunizmu tako drag, na slovensko duhovščino seveda. Dejal je:

»Spominjam se časa, ko je tudi naša duhovščina s prižnico rohnela zoper "belo kugo" abortusov in ko so vladarji hodili za botrčke dvajsetemu (pravilno desetemu op. ur.) otroku iz preprostih družin.«

Če so duhovniki »rohneli« zoper splav, so storili le svojo dolžnost božjega glasnika; če pa so vladarji kot kralj Aleksander I. bili za botra desetemu otroku, tudi niso storili nič slabega. Gotovo je bolj častno dati priznanje materi, ki je rodila deset otrok, kot pa materi, ki jih je deset že pred rojstvom v svojem telesu umorila.

Inž. Kraševce nato na prav svojski način prikaže akcijo za številne otroke. Takole pravi:

»Vsi imperialisti in fašisti so bili vedno in povsod zagrizeni apostoli čim številnejših porodov, ker so hoteli povečati prebivalstvo matične dežele in ker so potrebovali topovsko krmo in ceneno delovno silo. Z dvigom življenjskega standarda in

prosvete se je začel širiti po Evropi zavesten prehod na maloštevilno družino (Einkindersystem). Cerkvene ovire za ljudsko kontrolo rojstev so začele izgubljati učinkovitost. Zato je začela buržuazija prehajati na vedno ostrejša zakonske in policijske ukrepe. V Prusiji so hudo kaznovali že samo poskus splava, čeprav se ni posrečil. V Franciji, Italiji in Nemčiji sta bila splav in celo kontrocepcija, "smrtni greh" zoper boga (z malo pisanol, op. ur.) in državo... Ker je taka zakonodaja tepla samo delovno in resnejše prebivalstvo, so jo socialisti žigosali za socialno krivično, ženam in družinam škodljivo ter v bistvu diskriminacijsko.«

Po vsem sklicevanju na »dialog« in vsem protokolom navkljub si inž. Kraševce ne dusti vzeti priložnosti, da ne bi slovenske duhovščine postavil ob stran vseh imperalistov in fašistov, ki da so bili zagrizeni apostoli čim bolj številnih porodov, zato da bi bilo dovolj topovske krme in cenene delovne sile. Ta boj po njegovem v Sloveniji še vedno ni končan, saj prihaja še vedno do »reakcionarnega pridiganja zoper abortus«.

Potem pa na ganljivo preprosto način reši vsa zapletena vprašanja rasti prebivalstva z ugotovitvijo: »Ni v prid ne matere ne družine in ne umrlim otrok samih, da mati rodi sedem otrok, od katerih ji štirje umrjejo. Ko uvidi, da je rodila otroke in zaman trpela in da bi z denarjem, ki je šel za "angelčke" (!) lahko kupila šivalni stroj, bo za načrtovanje družine. Zato gredo tako Indija kot Kitajska in celo Indonezija (zakaj ta "celo"? op. ur.) na omejevanje rojstev.

»Šivalni stroj« pove vse. Pove, da tiči inž. Kraševce še vedno neresljivo v predvojnih razmerah, ko je šivalni stroj res dosti pomenil. Pove pa tudi, kako potrošniško gleda na človeško življenje in na človeško osebnost. Štirje otroci manj, en šivalni stroj več, to je njegova magična formula, s katero naj bi se rešilo vse probleme rasti prebivalstva.

Če bo mišljenje inž. Kraševca prihodnji mesec prevladovalo na »velikem slovenskem posvetu o populacijski politiki« v Ljubljani, bo res ta posvet na »izredno visoki znanstveni ravni«. Če drugega ne, bo dosegel vsaj to, da bo Slovencev še manj kot jih je že sedaj. Na veliko veselje sosedov Jugoslavije seveda.

I. S.

Krivuliasta pot do razporeke v Italiji

Ker se bodo pri bodočem referendumu volivci morali izjaviti, če naj ostane v veljavi ali pa naj se odpravi Fortunov zakon o razporoki, je prav, da vedo, kako je prišlo do tega zakona in kakšen je pravzaprav ta zakon po svojem obsegu in pomenu. Nasprotniki razporeke trdijo namreč, da pot, ki so jo ubrale politične stranke za uvedbo razporeke, ni bila ne poštena in ne častna, ter da je Fortunov zakon skrajno neposrečen, prava narodna tragedija. Na kratko navajamo tu njihove očitke in obtožbe, da jih lahko vsakdo premisli in stvarno presodi.

V VOLIVNIH PROGRAMIH NI BILO RAZPOROKE

Temeljno pravilo politične etike in poštenosti zahteva, da politične stranke, ki nastopajo pri državnih ali deželnih volitvah, vnesejo v svoj program vse važnejše zadeve, ki jih nameravajo uzakoniti v svoji mandatni dobi. Volivci, ki imajo na izbiro celotno pahljačo strank, volijo pač za tisto stranko, ki po svojem programu najboljše odgovarja njihovim potrebam in pričakovanjem, in s tem pooblastijo te svoje izvoljene predstavnike, da ta program predložijo parlamentu in se bore za njegov uspeh.

Toda kaj se je zgodilo ob državnozborskih volitvah leta 1968? Stranke, ki so že več časa pripravljale načrt za uvedbo razporeke v Italiji, niso vključile v svoj volivni program razporeke: na ta način pa niso zahtevale od svojih volivcev pooblastila za razporoko in niti niso sprejele naročila, naj se zanje potegujejo. Ker so stranke dobro vedele, da je italijansko ljudstvo skoro v celoti nasprotno razporoki, o razporoki še črhnile niso, da bi ne zaigrale glasov. Komaj pa so sedle za državno krmilo, so sprožile kot eno svojih najbolj perečih zadev — razporoko!

POSTOPNO ZAVAJANJE JAVNEGA MNENJA

Začele so s tem, da so predložile zelo »nedolžen« predlog »male razporeke« (piccolo divorzio) za razvezo zakona v nekaj zelo redkih, a nadvse »bolehnih primerih« (casi pietosi); potem ko so politiki »raznežili« čustva naivnega italijanskega človeka, so dostavili, da je razporoka naravna »civilna pravica« omikanega državljanja, ki sloni na načelu osebne svobode. Sodnik naj po trezni presoji prizna pravico do razhoda tistim zakoncem, ki so dejansko že ločeni, ker so doživeli popoln zakonski brodolom. In še so dostavili, da je razporoka »pridobitev sodobne civilizirane družbe«, lep dosežek družabnega napredka. Ko je javno mnenje v Italiji primerno »asimiliralo« te nove pojme, so zagovorniki razporeke postavili še dva nova zahtevka: 1. prizna naj se razporoka vsem zakoncem, ki so že ločeni pet let; 2. zakonskima drugoma naj se prizna enakopravnost, tako da bo vsakdo izmed njih lahko zahteval razporoko, ne glede na to, kdo je kriv ločitve.

Na ta način so se na stežaj odprla vrata razporeke: vsem in brezpogojno, da sta se zakonca le ločila in da je od ločitve preteklo pet let. Iz prvotne »male razporeke« se je razbohotil široki Fortunov razporočni zakon.

SPORAZUMNO MEDSEBOJNO IZIGRAVANJE

Zivimo v svetu kompromisov. Načela in pokončne hrbtenice so skrbno spravljene v zgodovinske ropotarnice. V dobi dialektike in eksistencializma velja tisti, ki zna vse tako zaokrožiti, da je volk sit in ovca cela. Klasičen primer tako čudovitega medstrankarskega kompromisa je bilo izglasovanje Fortunovega razporočnega zakona.

Konec leta 1970 je bila vlada v Rimu v izredno hudi zadregi. Parlament bi moral odobriti znani »decretone« gospodarskega značaja. Laične stranke, ki so se besno borile za uvedbo razporeke, so sporočile vladi, ali bolje Krščanski demokraciji: daj in ti damo! Odpovej se nasprotovanju, da izglasujemo Fortunov zakon, mi pa bomo pristali na to, da se izglasuje zakon o referendumu. Tako bomo mi imeli razporoko, vi pa referendum, da razporoko lahko spet razveljavite. Aro za kupčijo brž izplačamo: »decretone« vam odobrimo!

DVOMLJIVA VELJAVNOST FORTUNOVEGA RAZPOROČNEGA ZAKONA

Zagovorniki zakonske neločljivosti in družinske stalnosti izražajo tudi resne pomisleke glede veljavnosti glasovanja za razporoko v parlamentu. Glasovanje v poslanski zbornici je potekalo z neobičajno naglico, glasovali so člen za členom zakonskega osnutka, a vse je bilo s formalnega vidika neoporečno. Za razporoko so gla-

sovali komunisti, socialisti vseh treh vej, republikanci in liberalci; proti pa demokristjani, monarhisti in misovci. Poslanska zbornica je z večino glasov sprejela razporoko.

Stvar pa se je zataknila v senatu. Zagovorniki razporeke so zmagali z večino dveh glasov, to je z glasom enega senatorja: če bi se le en senator izjavil z »ne«, medtem ko je rekel »da«, pa bi nasprotniki zmagali z večino dveh glasov.

Razporoko v Italiji je tako odločil en samcat senator!

Nasprotniki razporeke opozarjajo, da so morali poslanci in senatorji glasovati polmnsko in javno, vezani po »strankini disciplini«, ne pa tajno, tako da bi glas lahko oddali po vesti in docela svobodno. Zato trdijo, da je dvomljivo, če je parlament z izglasovanjem Fortunovega razporočnega zakona zares tolmačil narodovo voljo. Potrebno je torej — tako pravijo —, da italijanski narod sam, ki je neposredni nosilec najvišje oblasti v državi, preveri z referendumom, t.j. z ljudskim glasovanjem, če je Fortunov zakon zares izraz pristne narodove volje.

Izjaviti pa se bo moral tudi, če sprejme razporoko v obliki, kot jo predpisuje Fortunov zakon, o katerem trdijo, da je skrajno ponesrečen, krivičen in krut. Toda o tem drugič.

Za večjo sindikalno budnost

V nekem slovenskem tedniku smo imeli priložnost brati kar dva polemčna članka v zvezi z ustanovitvijo Strokovno-sindikalnega združenja profesorjev v Trstu. Popolnoma v redu, saj živimo v pluralistični družbi, ki mora odražati različna mnenja in stališča. Prav je tudi, da se naši časopisi zavzeto zanimajo za sindikalna vprašanja. Toda pri tem moramo paziti, da nismo enostranski, temveč da se dosledno zavzemamo za vse kategorije delavcev in uslužbencev.

Ena temeljnih sindikalnih pridobitev je ta, da se nameščenci državnih in drugih javnih ustanov sprejemajo z javnimi natečaji, ne pa enostransko, kot delajo monopolistična privatna podjetja. Tako je sedaj npr. v teku razpis za 23.000 profsorskih mest na državnih srednjih šolah v državi.

Javna ustanova RAI-TV, ki opravlja družbeno službo obveščanja, bi se tudi morala posluževati takšnega postopka. Zato je v tržaški javnosti — tako slovenski kot italijanski — porazno odjeknila novica o sprejemu »brevi manu« treh časnikarjev v službo na oddelku slovenskih oziroma italijanskih poročil brez kakršnega koli razpisa natečaja.

Sindikati so ostro reagirali na takšen način rekrutiranja uslužbencev RAI. Pa tudi javnost je negativno ocenila takšno postopanje ter se ne more znebiti občutkov, ki jih že v vsedravnem merilu povzročajo razni škandali okrog petrolejskih družb, političnih strank in okrog same centrale RAI-TV.

Zato bi morali naši časopisi kaj več poročati o ozadju takšnih zadev tudi v krajevnem merilu, namesto da se »po toči« pritožujejo nad uslugami in storitvami poročevalskega oddelka. Čim bolj usposobljeni ljudje bodo pripravljali časnikarske oddaje, tem manj bo pritoževanj. Jamstvo za čim boljše kvaliteto oddaj pa je sprejemanje najboljših moči po demokratičnem postopku javnega natečaja.

Pričakujemo zato, da bo tudi gori nakazani moralno-sindikalni problem v zvezi s sprejemanjem uslužbencev-časnikarjev tržaške radijske postaje deležen primerne pozornosti s strani našega tiska in omenjenega tednika še posebej.

Sindikalist

ZTT iz Trsta si lasti naše ime

Prejeli smo s prošnjo za objavo:

Ob vsem tem, da je novoletna številka beneškega časopisa »Matajur« (15-31 december 1973, leto 24., štev. 496) prišla tudi v roke skoraj vsakemu beneškemu Slovence in udeležencu letošnjega »Dneva emigrantov« v Čedadu, je tržaški »Primorski dnevnik« 6.1.1974 objavil na četrti strani besedilo z anahronističnim naslovom: »Beneški Slovenci so spet dobili svoj list«.

Ta netočna, zlonamerna vest »Primorskega dnevnika« (zatajili so »Matajur«, ki izhaja že 24 let) se v resnici nanaša na letos rojeno glasilo v lasti ZTT iz Trsta (Založništvo tržaškega tiska - Editoriale Stampa Triestina), ki je uzipiralo ime našega časopisa »Matajur« in objavilo svojo prvo številko komaj v letu 1974.

Taizé, znamenje novega časa

Nemške motorizirane edinice so osvajale mesto za mestom, državo za državo. Hitler je v svoji boleštni oholosti nameraval podvreči si ves svet. Nemški »nadčlovek« naj bi zagospodoval milijonom človeških bitij vseh narodnosti in jih kot sužnje uporabljal, da bi si pripravil čim ugodnejše in prijetnejše tuzemsko življenje. Vsi narodi naj bi služili nemu narodu. Toda Hitler ni uspel.

Skoro istočasno pa je Roger Schutz, do nedavna skoro nepoznan Nemec, začel drugo gibanje. Naselil se je v Franciji, še v svobodni coni, toda čisto blizu demarkacijske črte. Za svoje namene si je izbral vasico Taizé. Meseca avgusta 1940 se je tamkaj nastanil in je dve leti živel čisto sam med preprostimi vaščani. Četudi šele 25 let star, je tudi on imel velike načrte. Kot veren in pobožen protestant pa ni računal z zunanjo silo ali celo z nasiljem, marveč se je zanašal zgolj na božjo pomoč in razsvetljenje.

Roger je nosil v sebi nemir, ki ga je naganjal, da bi storil nekaj velikega za medsebojno razumevanje med posamezniki in narodi, za mir v svetu in za pravo edinstvo. Spoznal je, da bo le tedaj nekaj dosegel, če bo gradil na duhovni podlagi. Zato se je proti praksi svoje protestantske vere odločil, da bo ustanovil redovno družino, ki naj bi z molitvijo in spokor-

nim življenjem delala za zbližanje med posameznimi verstvi, zlasti med vsemi krščanskimi verami.

Leta 1942 sta se mu pridružila prva dva fanta. Leta 1949 jih je bilo že sedem. Smatrali so za dovoljno število, da so se zavezali za zaobljubami in začeli pravo redovniško življenje, seveda v smislu protestantskih verskih običajev. Po zgledu katoliških redovnih družb so tudi oni napravili zaobljubo uboštva, čistosti in pokorščine. Pri sestavi pravil so jim predvsem služila pravila benediktinskega reda.

CERKEV SPRAVE

Na prijetnem holmcu, ki se dviga nad vasico Taizé, je leta 1962 redovna družina sezidala cerkev sprave. Sezidali so jo pravzaprav sami mladi Nemci pod vodstvom strokovno usposobljenih redovnikov. S spokorniškimi duhom so žrtvovali svoje mlade moči v znamenje sprave. Na pročelju cerkve stoji pomenljiv napis v francoščini, nemščini in angleščini: »Vsi vi, ki tu vstopite, spravite se: oče s svojim sinom, mož s svojo ženo, vernik z vernikom, kristjan z ločenim bratom!« Pod to cerkvijo je kripta, ki je določena za katoliško bogoslužje.

Odkar stoji ta cerkev, se od leta do leta večja število obiskovalcev tega edinstvenega žarišča ekumenskega gibanja. Ne prihajajo semkaj zgolj iz radovednosti, marveč kot pravi romarji prihajajo moliti za krščansko edinstvo, iskat sprave in se v bratskem razgovoru približati svojemu bratu, ki je druge narodnosti, druge barve in ne povsem iste vere. Leta 1963 jih je prišlo približno 150.000; nekateri za nekaj ur, nekateri pa za nekaj dni ali daljšo dobo. Poleg tega jih je prišlo v posebnih skupinah pod vodstvom katoliškega duhovnika ali podobnih protestantskih skupinah približno 8.000. Če pridenemo še 1.000 protestantov, ki so napravili tamkaj ali individualno ali v skupinah duhovne vaje pod posebnim duhovnim vodstvom, moremo zaslititi izredni pomen te francoske vasice.

Kakšna štiri leta že so tem redovnikom v materialno in duhovno pomoč tudi ženske redovne skupine, katoliške in protestantske. Med katoliškimi so dominikanke in frančiškanke. Frančiškanke predvsem skrbje za katoliške romarje. To ekumensko sodelovanje se je lansko leto pomnožilo še s pravoslavnimi redovnicami in z mladimi laiki vseh veroizpovedi.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Bralci pišejo

Laž in hudobija nekaterih Slovencev

Zalost nas prevzema, ko odkrivamo, da je med našimi Slovenci še toliko lažnivih in hudobnih ljudi. Povod za to pismo nam je dal članek tržaških komunistov, objavljen v zadnji številki »Delas«. Kajti skrbi nas, kam bomo prišli, če bodo časnikarji, ki bi morali biti v službi resnice, pisali tako nepošteno, zlagano, proti slovenskim sobratom, ki se vztrajno borijo za pravice slovenske manjšine.

Nepodpisani članek, zato mislimo, da je zanj odgovorno vse uredništvo lista, nosi naslov »Vrhovi SS so se zganili...« in ostro napada »nazadnjaške prvake« edine slovenske politične organizacije Slovenske skupnosti. Na njihov račun izraža celo vrsto lažnivih očitkov ter se poslužuje izrazoslovja kominformovskih časov.

Ko beremo te žaljive trditve in smo priča odvratnemu izražanju, se nam postavlja dvom, ali to res pišejo Slovenci, ljudje ki so zrastle med nami, ki so skupaj z nami brali Prešerna v šoli. Kaj takega ne bi smelo biti! To ni naše! Tako prostaštvo spada samo še v prva leta po zadnji vojni. Za komuniste je to grdo spričevalo. Gorje narodu, ki ima tako partijo! Če slovenski komunisti ubirajo take poti, bi jih morala vsaj Italijanska komunistična partija, ki hoče veljati za resno in kot alternativa sedanjemu sistemu, naučiti dostojnejšega, predvsem pa demokratičnejšega izražanja.

Njen ugled med Slovenci ne bo zrastel na tak način; ljudje vidijo, da njeno glasilo govori in ponavlja lažnive trditve. Kakor tudi vidijo, da se res nesebično in pošteno borijo za slovenske pravice in narodni obstoj prav tisti, ki bi jih oni radi spravili ob ugled. Na to jih navajajo vsakodnevni dokazi in dejstva.

Pdpisani trije volivci Slov. skupnosti

Svetniški proces za papeža Janeza XXIII.

Papež Janez XXIII. še ne bo kmalu proglašen za svetnika, prav gotovo pa še ne leta 1975, kot so napovedali. Predloge za svetništvo tega »dobrega« papeža so sicer že predane pristojni kongregaciji, ki vse dokumente točno preiskuje, vendar do proglasitve še verjetno ne bo kmalu prišlo, je izjavil frančiškanski pater Cairoli, ki vodi priprave za proglasitev.

Odpustki

(nadaljevanje s 1. strani)

odpustkih je: kolikor ima zadostilne vrednosti dejanje, kateremu je dodan odpustek, prav toliko odpuščenja časnih kazni mu navrže Cerkev. Kdor bolj goreče z večjo ljubeznijo opravlja tista dejanja, večjo zadostilno vrednost ima samo dejanje, večji odpustek bo nato še prejel od Cerkve. Nošenje svetih predmetov, obisk svetih krajev je izgubilo na pomembnosti; ohranja tolikšen pomen, kolikor to vpliva na prejemnikovo razpoloženje.

Doslej so bili odpustki vezani v glavnem na molitev. Ta ostane še vedno pomembna, poleg nje pa je poudarjen pomen praktičnega krščanskega življenja za svetost in razvoj božjega kraljestva na zemlji. V novi zbirki odpustkov »Enchiridion indulgentiarum«, ki je izšla leta 1968, so poleg drugih navedeni tudi trije generalni odpustki, ki pomenijo veliko novost:

1. Delni odpustek se podeljuje verniku, ki pri opravljanju svoje službe in prenašanju življenjskih udarcev dviga svojo dušo s ponižnim zaupanjem k Bogu in do da — čeprav samo v mislih — kakšen pobožen vzdihljaj. 2. Delni odpustek se podeljuje verniku, ki pod vplivom duha vere iz usmiljenja daje na razpolago sebe ali svoje premoženje v službo bratov, ki trpijo pomanjkanje. 3. Delni odpustek se podeljuje verniku, ki se iz duha spokornosti prostovoljno odpove dovoljeni in njemu všečni stvari.

S temi tremi tako jasno določenimi odpustki želi Cerkev spodbuditi vernike h krepostnejšemu življenju. Molitev in zakramenti so predvsem viri milosti, naša vrednost pred Bogom ali osebna svetost je pa odvisna od stopnje dejavne ljubezni do Boga in bližnjega. Svetost ni v besedah, ampak v svetem življenju.

Vsak vernik se nahaja na določenem mestu, opravlja kakšno službo. Če jo vrši vestno in če potrpežljivo prenaša težave in križe, povezane s službo, se posvečuje in Cerkev mu doda še enkrat toliko zmanjšanja časnih kazni, kolikor so se mu po njegovem lastnem prizadevanju zmanjšale.

V drugem navedenem primeru gre za pomoč bližnjemu, ki je v pomanjkanju. Po svetu se veliko govori o tem: strežba starim, bolnikom ob prostem času ali v počitnicah, delo v misijonih in Tretjem svetu za nekaj let. V tretjem pa gre za osebno premagovanje v dovoljenih in nam priljubljenih stvareh: jedi in pijači, kajenju, igri in zabavi, poslušanju in gledanju, pa se jim iz nadnaravnih nagibov odrečemo.

Tako premagovanje v naših časih potrošniške družbe, ki se ne more ničesar več prostovoljno odreči, je toliko bolj hvalevredno in ga Cerkev obdaruje z odpustki. Nobenega dvoma torej ni, da Cerkev z odpustki noče podpirati duhovne lenobe, ampak vernike spodbuja h krepostnejšemu življenju.

Posebne vrste je pa jubilejni odpustek, ki je v svetem letu 1974 vezan na romanje v od škofa določeno svetišče. Pri popolnem odpustku je najtežje to, da smo popolnoma brez vsakega greha, da nismo navezani (nimamo afekta) na kateri koli greh, tudi mali. Računa se, da je dejansko zelo malo popolnih odpustkov. Ker je pa s svetletoletnim romanjem združeno mnogo odgovil, žrtve, dejanj ljubezni do Boga, Cerkev, cerkvenih predstojnikov, bližnjega, saj gre za skupna romanja in skupno bogoslužje, je upravičeno upanje, da bo med svetletoletnimi romarji več takih, ki bodo popolni odpustek dejansko tudi prejeli. Končno ni in ne sme biti odpustek glavna stvar, ampak dvig, porast verskega življenja po župnijah, dekanijah, v celi škofiji. To se pa pozna po porastu medsebojne ljubezni, sodelovanja, edinstvi, da bomo vedno bolj enega srca in enega duha.

Romanja so splošen verski pojav, ki ga opazujemo pri vseh verstvih: hinduistih, budistih, muslimanih, Judih in nekrstjanih. Je nekaj splošno človeškega, zato ne bodo nikoli izginila. Izogibati se je treba napak in zlorab, stvar sama je pa dobra. Odpustki niso osnova, temelj, korenina naše vere, pač pa dišeče cvetje ali žlahtni sadovi na njenem stebelu.

Dr. J. J.

Knjige Goriške Mohorjeve družbe za leto 1974

Druga knjiga, ki jo je izdala GMD, je »INTERNATITIS«. Spisal jo je že pokojni odvetnik dr. Fortunat Mikuletič.

Dr. Mikuletič sem spoznal že v gimnazijskih letih v Pazinu, kjer je nekaj časa stanovala tudi njegova družina. Studiral je na nemški državni gimnaziji v Trstu. Tudi kasneje sva se večkrat srečala. Bil je poštenjak od nog do glave, poln smisla za doviti. Vsako še tako težko in kritično situacijo si je znal osladiti s šalo.

Veroval je v končno zmago slovenskega naroda. Sam je zapisal: »... to je narod, ki je navajen, da ga tepe zgodovina, a obenem navajen, da vsako zgodovinsko neprijetnost premaga« (str. 12). O Slovanih naglašal: »Resnična je današnja krilatica, da svet pripada mladim narodom; ampak mladi smo samo mi Slovani in naš je svet« (str. 16). Značilna je tudi njegova misel: »Proti meču postavlja Slovan idejo; proti raznim nacionalizmom in plemenskim krinkom po nadvladi kliče Slovan: Ljubi druge narode, kakor ljubiš svojega! Kdo bo zastavil pot tej ideji?« (str. 16).

Zaradi te miselnosti je moral iti v ječo, nato pa je nastopil pot po raznih taboriščih. Odrngali so ga od žene in hčerke. Toda vse to ga ni strlo. Mikula je bil plemenitega srca in v duši krščansko misleč: »Zaenkrat sem brez moči. Moja skrb je zdaj, da si ohranim zdravje in zdravo glavo; vse drugo naložim na močna pleča Njega, ki skrbi za ptice pod nebom in lilije na polju. Zakaj smo sicer brali sv. pismo v šoli?« (str. 16).

Veroval je v božjo previdnost in pravičnost. To mu je pomagalo, da ga ni okužila tista bolezen, ki jo imenuje »internatit« in ki je dala naslov knjigi. Kaj pa je pravzaprav »internatit«?

Na str. 88 opisuje znake te bolezni in pravi: »Zunanji znaki, opisani na debelo, so naslednji: ljudje, ki so drugače dobro vzgojeni in se obnašajo brezhibno, ti na mah nastopajo tako, da jih več ne spoznaš. Postanejo sitni, nervozni, zadirčni, grobi, kričavi in klepetavi, otročje malenkostni ali pa otožni, zakrknjeni, zamolkli, skratka taki, da njihovo obnašanje ni več v skladu z njihovim življenjem "v civilu", z njihovo izobrazbo, vzgojo in starostjo.«

In zdravilo proti tej bolezni? Humor! Takole Mikula na str. 92 predpiše to zdravilo: »Zelo dobro osebno sredstvo proti tej bolezni je humor. Zadostujejo tudi male količine, le stalno jih moraš jemati.«

Preberite to knjigo, veseli je boste. Morda se boste nazvali tudi borbenosti, neukrotljive odpornosti in narodne zavednosti, ki med nami zadnje čase vedno bolj pojenjuje. Mož, čigar predniki so se borili v Bosni »za krst (križ) častni (častitljivi) i slobodu zlatnu« ter se kasneje naselili v naših krajih, je zapisal na str. 66: »Vklepajte me, jaz pa ostanem to, kar sem: Slovenec, nepremagljiv, neugnan, večni... O ti preljudi moj slovenski narod! Majhen si, a velik.«

***

Tretja knjiga letošnje zbirke je pa »ZBORNIK« ob 50-letnici GMD 1924-1974.

V tem zborniku je podan obračun delovanja Družbe v petdesetih letih njenega obstoja. Ob tem zlatem jubileju je sam sv. oče poslal Družbi svoj apostolski blagoslov, čestitali pa so ji tudi škofje: goriški, tržaški, ljubljanski, mariborski ter za Slovensko Primorje v Kopru.

V »Utrinkih iz spominov« so razni njeni člani obudili spomine iz življenja in borbe Družbe. Msgr. Anton Rutar razlaga, zakaj je prišlo do ustanovitve samostojne Goriške Mohorjeve družbe. B. Milanović pojasnjuje, kako je nastalo istrsko »Društvo sv. Mohora«. Lojze Kodermac objavlja odlomek iz svojih spominov, v katerih prikaže borbo za ohranitev Družbe na Tolminkem. Anton Kacin je prispeval svoje spomine pod značilnim naslovom »Ur temnih so zatirale go sile«. Rado Bednarik se spominja prvih pobudnikov Družbe V. Ščeka in V. Beleta, ki sta ji pomagala k življenju in rasti. Družbo so preganjali tudi s sodiščem, o čemer poroča S. Brajša. Franc Premrl pa na zanimiv način pripoveduje o težavah Družbe na Vipavskem.

Zelo izčrpen je »Zgodovinski oris GMD«, ki ga je spisal R. Klinec. Oris obsega (kar 32 strani ter poudarja načelo vsenarodne razsežnosti in stroge družbine nepolitičnosti).

Temu sledijo poročila o delovanju Družbe na raznih področjih. A. Kacin predstavi pripovedništvo in pesmi, ki so bile objavljene v knjigah GMD; L. Škerl obravnava »Vrski tisk Mohorjeve družbe«, K. Humer oriše GMD v skrbi za primorsko mladino, Z. Harej pa prikaže glasbeno dejavnost GMD, A. Bratuž opiše zgodovinsko-zemljepisne in znanstvene družbine

izdaje, I. Theuerschuh razčleni »Vzgojno delo GMD v petdesetih letih«, D. Paulin pa pove, kaj je storila Družba na gospodarskem področju, zlasti za kmetijstvo. Družba se je trudila tudi za likovno podobo in za umetniško opremo mohorjevk. O tem spregovori M. Komac.

***

Zelo važna novost v izdajah Družbe je »Primorski slovenski biografski leksikon«. Prikazal bo delo vidnejših primorskih ustvarjalcev na vseh področjih slovenske kulture. Vanj bodo vnešene pomembne osebnosti ne glede na ideološko, leposlovno, družbeno, gospodarsko ali politično stališče. Prvi zvezek bi moral iziti kot 4. redna knjiga letošnje knjižne zbirke. Zaradi raznih ovir bo knjiga izšla kasneje. Seveda jo bodo prejeli vsi, ki so si že nabavili ostale tri knjige.

***

GMD je v svojih 50 letih obstoja častno izpolnila svoje poslanstvo. Znala je premagati vse težave in ovire. Zato ji kličemo z l. z. Fervidusom: »Tebi, Mohorjeva, srca vžgemo, / pušlec goriški na prsi pripnemo.«

Stojan Brajša

Šolska zimovanja

Šolska zimovanja so vpeljali pred nekaj leti in se vedno bolj uveljavljajo. Letos je bilo na snegu več slovenskih šol. Tako so bili prvi razredi klasične in realne teden dne v Auronzu, prav tam srednji šoli od Sv. Ivana in iz Doline. V Piancavallo pa so odšli dijaki srednjih šol od Sv. Jakoba in iz Rojana.

Ljudje

Lojze Spacal, znani tržaški slikar, je med tremi letošnjimi Prešernovimi nagradenci; za svoje življenjsko delo je prejel Veliko Prešernovo nagrado. Slovesna podelitev je bila ob slovenskem prazniku 8. februarja na osrednji proslavi v Ljubljani ob prisotnosti najuglednejših kulturnih delavcev.

Prisrčna mladinska akademija

Nastop naših mladinskih zborov in drugih mladinskih skupin že postaja tradicija. Ze tretjič v treh letih se je v Katoliškem domu v Gorici predstavila naša mladina s svojo pesmijo in svojimi naštudiranimi točkami. Prvotno naj bi nastopila že na praznik Brezmadežne 8. decembra 1973, a prepoved kroženja motornih vozil je vplivala, da je bila prireditev preložena za dobra dva meseca. Težave prihoda v Gorico so seveda ostale, a so se dale v precejšnji meri obiti. Le vneti mladi pevci z Vrha sv. Mihaela so morali, čeprav neradi, ostati doma, ker ni bilo moč dobiti javnih prevoznih sredstev.

Prostorna dvorana se je kljub omenjenim težavam in dokaj slabemu vremenu lepo napolnila, pri čemer je bil dajal vrvež mladim še poseben čar. Vse točke sporeda je napovedovala Mirjam Košič. Besede pozdrava je izrekel petošolec Goran Rustja, besede otrokom o Prešernu pa je povedala Ileana Sirk. Bilo je zelo primerno, da je bila ta prireditev posvečena spominu pesnika Prešerna, saj bi brez njega kaj lahko slovenska beseda prešla v neki ilirizem, to je srbohrvaščino.

Za Ileano Sirkovo so prišli na oder Marko Koršič, Jožek Bertolini, Vojko Pahor, Lilijana Matelli in Lidija Lutman, ki obiskujejo 1. razred osnovne šole v ulici Randaccio. Njih učiteljica Ljubka Šorli jih je skrbno pripravila za nastop: Učenci pesniku Prešernu.

Zatem sta podala dijaka Barbara Rustja in Igor Gomišček dve Prešernovi pesmi. Prva je deklamirala »O, Vrba, srečna draga vas domača«, drugi pa »Apel in čevljar«.

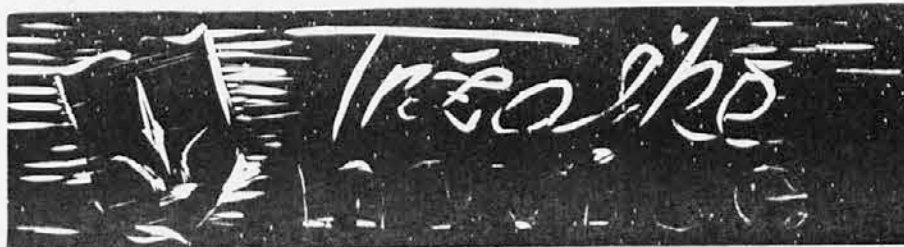
Nato je nastopil mladinski zbor iz Doberdoba, ki ga je pripravila Magda Ferfolja. Zbor je številen in je prav lepo podal dve pesmi: Pastir pa pase ovce tri in Sinčija tožba.

Ne samo za ušesa, tudi za oči je bilo nekaj točk. Prva taka točka je bil ruski narodni ples »Kazačok«. Mojrstrsko ga je izvedla Kristina Turus iz Gorice.

Nato se je prikazal na odru otroški zbor iz Podgore; vodi ga učiteljica Mariza Perat. Odpel je na prisrčen način tri pesmi: Medvedek pleše, Kekčeva pesem in Pesem vesela.

Za zaključek prvega dela je bil na sporedu »Zorba«, balet po grških motivih skladatelja Theodorakisa. Mojrstrsko sta ga podali Lučka Uršič in Tatjana Košič, obe iz Gorice.

Sledil je odmor, v katerem se je bilo

Zaostritev odnosov v PSI in Slovenci

Notranji spori v vrstah tržaške PSI (Italijanske socialistične stranke) so se nevarno zaostrili, tako da stranki že grozi razkol. Ker njen občinski odbornik Del Tutto v okviru sporazumov med strankami leve sredine noče odstopiti, mu je stranka odvzela politični mandat. Enaka usoda je doletela republikanca Gasparinija, ki bi tudi moral odstopiti mesto drugim strankinim kolegom.

Ozadje težkega spora v PSI je v tem, da se je v stranki osnovala nova večina, ki jo vodi tajnik Giuricin. Ta hoče na odgovorna mesta spraviti svoje politične priistaše. Temu pa se upira manjšinska struja, ki jo vodi Pittoni in v kateri so v pretežni večini zbrani slovenski priistaši. Zaradi tega se Pittonijeva struja v boju proti večini tajnika Giuricina poslužuje vseh mogočih pritiskov, med drugim tudi občinske krize v Nabržini.

Vsled nastalih razmer vlada med slovenskimi priistaši v PSI nezadovoljstvo, ker so povsem izključeni od oblasti v stranki. Tiho priznavajo, da je v italijanskih političnih strankah težko življenje za Slovence. Tega mnenja sta vedno bili Slovenska skupnost in Slovenska levica.

Versko predavanje v ul. Risorta

Kot že nekaj let bodo tudi letos v Marijinem domu v ul. Risorta verska predavanja, na katerih predavajo slovenski teologi. Prvo letošnje predavanje je bilo v petek 8. februarja. Govoril je Anton Stres, asistent za filozofijo na ljubljanski teološki fakulteti, ki letos doktorira v Parizu iz filozofije. Naslov predavanja je bil: »Ko človek trepetja za lastno veličino«. V njem je Stres predstavil življenje in misel lani umrlega »očeta krščanskega eksencializma« francoskega filozofa Gabrijele

moč posladkati s krofi, saj je pustna nedelja že blizu.

Po odmoru naj bi bili nastopili mladi pevci z Vrha. Zbor se je pod vodstvom poštvalnega pevovodje Janeza Pavletiča skrbno pripravil in naj bi odpel štiri pesmi. Žal je moral zaradi »energetske krize«, kot se zdaj uradno reče pomanjkanju bencina, ostati doma. Zato pa bo tem bolj dobrodošel na prihodnji prireditvi za mlade, ko bodo razmere spet urejene.

Njih odsotnost je nadomestil ansambel »Veselih Steverjancev«, ki ga sestavljajo pevka Alenka Černic in godci Marko in Kazimir Černic ter Milan Jarc. S svojimi poskočnimi popevkami so vnesli v dvorano še večjo mero vselega razpoloženja.

Veliko je bilo pričakovanje, kaj nam bo letos nudil Mladinski zbor iz Gorice, ki ga vodi učitelj Ivo Bolčina in je eden najboljših tovrstnih naših zborov na Goriškem. Ob spremljavi violine (Aleš Doktorčič) in tolkal je ubrano zapel tri pesmi: Uspavanka, Splavaj misel in Moja piška.

Otroci iz Podgore so nato nudili kar dve zaporedni točki. Ob igranju na harmoniko, ki jo že zelo dobro obvlada Katja Antonič, sta deklici Helena Rustija in Karmen Humer zapeli pesmi Sinko, ne sprašuj in Domači vasi, nato pa so deklice od istotam uprizorile še rajanje »Venček na glavi«.

»Ples vils«, prizor iz operete Čajkovskega »Trnuljčica« so brezhibno v nadaljevanju sporeda izvedla dekleta baletne šole v Gorici pod vodstvom pridne Nataše Sirk.

Program go zaključil mladinski zbor iz Standreža, ki ga že dolgo vrsto let vodi Elvira Chiabai. Z mladostno vneto je lepo zapel Ze pada mrak v dolino, Na ledu in Glejte že sonce zahaja.

Dvurna prireditev je tako prišla do svojega konca. Občinstvo je odhajalo zadovoljno. Videti na odru toliko mladih ljudi in slišati našo pesem iz toliko mladih grl je posebno doživetje.

Akademijo je pripravila Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici. Vsem, ki so jo pomagali izvesti kljub obstoječim oviram in težavam, vse naše priznanje! Opravili so lepo delo, ki se bo v bodočnosti gotovo obrestovalo. Dati otrokom priložnost, da nastopijo v javnosti, pomeni utrjevati jih v slovenski zavesti in jim pokazati, da je pripadnost slovenskemu občestvu velika vrednota, ki je ne gre zamejavati ali se je sramovati.

—jk

Marcela. Z razliko od Sartrovega eksencializma je krščanski eksencializem bistveno optimističen in vsebuje nekatere globoke intuicije krščanskih skrivnosti. Ravno o optimizmu in o upanju bo govorila na naslednjem predavanju, ki ga bo imel Stres v petek 22. t. m.

Po predavanju je bila krajša debata, v kateri je predavatelj osvetlil številnemu občinstvu nekatere točke, ki so vzbudile večjo pozornost. Kljub vsemu smo pogrešali številne tržaške izobražence, katerim bi bila predavanja v prvi vrsti namenjena.

Koncert ljudske glasbe

V nedeljo 10. februarja je bil v Kulturnem domu v Trstu zanimiv koncert ljudske glasbe, ki ga je priredila Glasbena Matica. Nastopili so folklorna skupina iz Rezije, Ljudski trio z Brega in Tržaški narodni ansambel. Jedro večera je bil vsakakor nastop Rezijanov, ki so se predstavili s pesmijo in plesom. Folklorno skupino iz Rezije so namreč sestavljali plesalci in plesalke v narodnih nošah, godci in ženski zbor. Pred vsako pesmijo oz. plesom je etnograf dr. Milko Matičetov, globok poznavalec Rezije, predstavljaj izvajalce in s svojo prisrčnostjo ustvaril res domače vzdušje. Gostje so s svojimi značilnimi pesmimi priklenili občinstvo, še najbolj pa je prisotne užgal ples dveh otrok, tako da so ga spremljali z ritmičnim ploskanjem.

Za folklorno skupino iz Rezije sta nastopila domača ansambla, ki sta izvajala tržaške ljudske in narodne v raznih priredbah. Predstavitve sporeda v programnem listu je tokrat pripravil prof. Merku.

Predavanje o baroku

Pretekli teden je bilo v mali dvorani Kulturnega doma v Trstu predavanje iz cikla o umetnosti na Slovenskem, ki ga organizira Narodna in študijska knjižnica v Trstu. Tokrat je predaval dr. Nace Sumi, predstojnik oddelka za umetnostno zgodovino na filozofski fakulteti v Ljubljani. Naslov predavanja je bil »Barok na Slovenskem«. Dr. Sumi je nadaljeval od tam, do kamor je segel prejšnji predavatelj prof. Cevc, in sicer od 16. stoletja. S pomočjo diapozitivov je številnemu občinstvu prikazal spremembe, do katerih je prišlo v umetnosti od 16. do 18. stoletja, torej prehod iz gotike mimo renesanse v barok. Predavatelj se je ustavil pri vseh umetniških vrstah ter podal izčrpen pregled čez vso Slovenijo.

Prihodnjič, 27. t. m., bo predavala dr. Anica Cevc.

Problemi otroškega vrtca v Lonjerju

Zadeva z otroškim vrtcem v Lonjerju (vas med Sv. Ivanom in Katinaro, ki je kljub neposredni bližini mesta ohranila svoj pretežno slovenski značaj) še vedno razburja duhove med domačini. Pred nedavnim je namreč tržaška občina sklenila namestiti en oddelk italijanskega vrtca od Sv. Ivana v prostore stavbe ustanove ONA-IRC v Lonjerju, v kateri je slovenski vrtec. Slo naj bi le do začasno rešitev, dokler se v ul. Delle Doccie ne dogradi poslopje za italijanski vrtce.

Starši slovenskih otrok iz Lonjerja so z veliko mero razumevanja za italijanske otroke od Sv. Iavna na to rešitev pristali, potem ko so prejeli zagotovila, da njihovi malčki ne bodo zaradi tega oškodovani. Toda večje razburjenje je nastalo zaradi domneve, da bo slovenski vrtec moral odstopiti več prostorov kot je bilo prvotno določeno.

Zaradi tega so lonjerske matere prejšnji teden povabile predstavnike tržaške občine in političnih strank na razgovor o tem problemu. Sestanek je bil zelo razgiban, tako da so občinski predstavniki morali ponovno zagotoviti, da bo občina sprejete sklepe porazdelitve prostorov in druge spoštovala.

Za tržaško občino sta bila prisotna odbornica za šolstvo Luciana Benni in odbornik Hreščak, odbornik Dolhar pa je bil baje zadržan zaradi drugih obveznosti. Krajevno Slovensko skupnost je zastopal Giani Kokorovec. V naslednjih dneh je sam župan inž. Spaccini delegaciji lonjerskih mater zagotovil, da bo namestitev italijanskega vrtca v Lonjerju le začasna.

Bazovica

Slomškov dom se je tudi letos z lepo proslavo v kinodvorani spomnil našega velikega Slovenca Francéta Prešerna. Mladinski zbor »Slomšek« je ob spremstvu

Skupine v Marijinem domu v ul. Risorta, 3 v Trstu bodo uprizorile na pustno nedeljo 24. februarja ob 17.30 veseloigro v treh dejanjih

»DVE ŽENI«

V odmorih bogat srečolov. Vabimo vse.

harmonik začel kulturni program in navdušeno zapel pod vodstvom g. župnika Živica šest pesmi. Visokošolka B. Lapornikova je ob diapozitivih podala Prešernov življenjepis in njegov vedno sodobni pomen ter njegovo veliko ljubezen do slovenskega naroda. Večer so popestrili še recitatorji-srednješolci, ki so občuteni podali nekaj Prešernovih poezij.

Spored je primerno zaključil domači cerkveni pevski zbor, ki je pod vodstvom dr. Hareja odpel nekaj novih narodnih in umetnih pesmi in se poslovil od nas z znano ter še vedno novo in aktualno (danes morda še bolj!) Zdravljico. Spored sta napovedovali srednješolki Eva in Elena, kateri sta se med celotnim sporedom naslanjali na razne viře, ki poročajo o Prešernu.

Občinstvo, ki je napolnilo dvorano, je zbrano in iz izrednim posluhom sledilo izvajalcem. Pripomoglo je tudi tako, da je bila predstava na dostojni višini, kljub temu da precejšen del ljudi sistematično in nepremišljeno ne prihaja na spominske svečanosti ali na slovenske predstave, pa se ima za izredno »napredne« in stalno ruši enotnost ter jim ni prav nič do skupnega nastopa!

A. M.

Prosek

Dne 9. in 10. februarja so predvajali v dvorani na Proseku film »Cari genitorie«. Film je prostaško prikazanje študentovskega življenja na Angleškem z najgrše strani. Prizorov najnižjih strasti, ki izvirajo iz drogiranja mladine, je na pretek, tako da se poštenemu človeku vse zagabi do skrajnosti. Zalostno je dejstvo, da so tako umazano lahko gledali vsi, tudi najmlajši, ki so ga lahko gledali celo dvakrat. Kako vzgojno vpliva na mladino tak film, si lahko vsak misli.

Tako se je predstavila naša nova vaška »Prosveta«. Če je začetek vsake prosvete tak, potem bi bilo bolje, da je ne bi bilo, ker prosveta mora človeka dvigati k večni lepoti in poštenosti, ne pa zavajati nepripravljeno mladino v greh, podlost in poltenost. Pričakujemo, da bo vaška »Prosveta« vnaprej nekoliko bolj pazila na filme, ki jih bo nudila v svoji dvorani in da bo skušala ljudi vzgajati tako, da bodo bolj dovzetni za lepoto, pravičnost in poštenost.

Ogorčeni vaščani

Vprašujete Odgovarjamo

Ne moremo tega razumeti

V naši vasi je dušni pastir v nedeljo za katoliški tisk priporočil le verski tisk iz Slovenije (Družina, Ognjišče, Mavrica), našega zamejskega pa še z besedo ni omenil. Tega res ne razumemo. Nima mar prednosti tisti naš tisk, ki ga sami izdajamo in piše o naših problemih? Tudi denarno je naš tisk bolj potreben podpore, saj ima majhno naklado, medtem ko v Sloveniji z naklado in naročniki verski tisk ni ravno v šiski. Zakaj potem ta zavze-to za vse, kar je onstran meje, in prezir ter omalovaževanje za vse, kar izhaja na naši strani?

***

Odgovor boste našli v letošnji 4. številki Katoliškega glasa, kjer je »r+r« med drugim zapisal tole: »Ker pa nekateri zvesto molčijo k vsemu, kar uganja med nami levičarski tabor, zato bolj ali manj odkrito bojkotirajo ves slovenski katoliški tisk v Italiji od Pastirčka do knjig Goriške Mohorjeve družbe, da ne govorimo o Katoliškem glasu. Ta je namreč ostal svoboden in neodvisen, nima pa žegna Slovenske kulturno gospodarske zveze (SKGZ). Ker pa vedo, da krščansko ljudstvo danes le ne more ostati brez dobrega tiska, so se odločili za tisk iz Slovenije. Tam namreč imajo verski tisk, ki gradi kristjane, ne sme pa graditi državljani. To slednje je privilegij partijskega tiska. Zato opažamo, kako so nekateri med nami veliki zagovorniki in pospeševalci tiska iz Slovenije. Zeleli bi celo, da bi pri nas sploh ničesar ne izhajalo razen tistega, kar izdaja SKGZ. V ostalem pa naj bi bili povsem odvisni od Slovenije.«

Verjetno je, da ima vaš dušni pastir slične poglede. Ni pa s tem rečeno, da ima prav. — Ur.

Svetoletna spokorna pobožnost

Prvo postno nedeljo 3. marca bo, kot je bilo že najavljeno, v goriški stolnici ob 16. uri prva svetoletna pobožnost za slovenske vernike. Pridite v obilnem številu!

Odlikovanje

Predsednik republike Leone je podelil industrialcu Ivanu Prinčiču iz Krmina častni naslov viteza republike (Cavaliere della Repubblica) zaradi zaslug na industrijskem področju. Gospodu Prinčiču iz srca čestitam z voščilom, da bi še mnogo dobrega naredil in užival to čast do skrajnih mej življenja.

PD »Hrast« v Doberdolu vabi na predavanje

O KRAŠKIH REZERVATIH

ki ga bo imel dr. Vladimir Vremec v župnijskem domu v Doberdolu v četrtek, 28. februarja ob 20. uri. - Vabljeni vsi, ki jim je pri srcu obstoj našega lepega Krasa.

5. predavanje za mladino

V soboto 16. februarja je bilo v Katoliškem domu 5. predavanje za mladino. Dr. Marjan Šef je govoril o temi »Skrivnost človeškega življenja«.

Številni udeleženci, njih število namreč stalno raste, so z zanimanjem sledili problemu, ki ga je predavatelj obravnaval, saj je ta problem povezan s številnimi drugimi: ženska nosečnost, urejevanje rojstev, prostovoljni splav. Tudi teh vprašanj se je lotil, ker se danes toliko in tako nestrokovno o njih piše in govori. Njegova beseda je bila strokovna, jasna in obenem prežeta z ljubeznijo do otroka in do matere.

Prihodnjo soboto, 23. februarja, ne bo predavanja, ker je pustna sobota. Zato bo šesto in predzadnje predavanje v letošnjem ciklusu v soboto 2. marca ob 20.30.

Po razstavi Andreja Košiča

V razstveni dvorani »Pro loco« je od 1. do 13. februarja naš goriški rojak Andrej Košič predstavil občinstvu 31 del na olju. Minilo je že dvajset let od prve osebnosti Košičeve razstave; in to je za vsakega ustvarjalca na umetniškem polju precej dolga doba.

V vseh letih je naš slikar že mnogo razstavljal, ne samo v naši deželi, temveč tudi prek njenih meja. Njegova dela so v zasebnih zbirkah širom sveta: v Grčiji, ZDA, Zah. Nemčiji, Kanadi.

Nimam namena, da bi tu govoril o razvoju Košičevega ustvarjanja, saj predpostavljam, da ga vsi poznamo. Rad pa bi poudaril, da je vsako kulturno udejstvovanje trden dokaz, da smo tu, da cenimo ljudi in njihova dela, ker ta nas predstavljajo.

»G. Košič, kdaj ustvarjate?« sem ga vprašal.

»Vedno, neprestano; ko mi vtis dozori, ga vržem na platno.«

»Bi lahko rekli, da ustvarjate na impresijah?«

»Prav tako. To, kar vidite v mojih slikah, je samo način, kako izražam v barvi svoja čustva.«

Prijazna jesenska narava naju obkroža, ko tako kramljava, skoraj v pritajenem prisluskuvanju. Slikar mi pripoveduje o odzivu pri razstavah v italijanskih mestih; v Sloveniji je poznan že skoraj povsod. Zastavim mu skoraj hudobno vprašanje: »V vaših delih je pokrajina glavna tema. Vas ni nikoli zamikalo kam drugam? Če ne, zakaj se stalno povračate k naravi?«

»Od vsega začetka me je narava močno pritegovala; v njej se čutim doma, čutim se odrešen, svež, popoln in, če hočete, z naravo sem v neki magični povezavi.«

»Zakaj pa prav v jeseni?«

»Ker jesen predstavlja moja notranja doživetja. Kakor narava, tako tudi vsakdo izmed nas hodi po poti, ki nas postopoma usmerja k pristani, umerjeni, preprosti zrelosti — proti obali svetlega, optimističnega.«

»Še nekaj. Kaj pripravljate za bližnjo prihodnost?«

»V kratkem bom razstavljal v Sloveniji; ne vem še točno kje, verjetno v Idriji. Za konec maja pa so me akademiki povabili v Katoliški dom.«

Posloviva se. Pomešam se med množico, v objem nemira. Lahak, s svetlobo v srcu.

č.l.

Smrt vernega moža

V Rubijah je v torek 19. februarja umrl v 86. letu starosti Anton Černič, ki zasluži, da se ga spomni tudi naš list.

Ostal je samski vse življenje, pa ga je zelo dobro uporabil. Bil je zvest oskrbnik graščinskega posestva v Rubijah, zato mu je tudi v starosti rubijski baron bil v veliko oporo. Cerkvi je bil predan z vsem srcem, zato je z veliko zavzetostjo do smrti opravljal službo cerkvenega ključarja v gabski župniji in je pazil, da bi cerkevno premoženje ne trpelo škode. Maršikaj je gabska cerkev ohranila prav po njegovi zaslugi. Katoliški tisk je zelo cenil. Vneto ga je širil in vedno z ljubeznijo prebiral. Dobra knjiga je bila zanj sploh velika vrednota. Bil je zato zelo razgledan in obenem zelo načelen tako v narodnostnih kot v verskih pogledih. Takih mož bi v današnjih ideološko zmedenih časih zelo potrebovali.

Vse te njegove dobre lastnosti je poudaril pri pogrebni maši, ki je bila v četrtek 21. februarja, domači g. župnik. Pokopali so ga na gabskem pokopališču. Naj mu bo pravični Bog za vsa dobra dela obilen plačnik.

Prešernova proslava na Vrhu

Vodstvo osnovne šole na Vrhu sv. Mihaela je skupaj z otroškim zborom, ki ga vodi organist Janez Pavletič, priredilo v soboto 16. februarja zvečer v šolskih prostorih prav uspešno Prešernovo proslavo, ki se je je poleg otrok udeležilo tudi lepo število odraslih.

Na novo postavljenem odru so se najprej zvrstili mladi pevci, ki so podali štiri pesmi. Nato je pesnika prikazal v njegovi veličini Valter Devetak; ob njegovi besedi so šolski otroci pogumno in ob kar lepi izgovorjavi recitali številne Prešernove pesmi, med njimi tudi vedno mogočno balado o povodnem možu in pretresljivi uvod h »Krstu pri Savici«.

Po tem recitativnem nastopu je zbor še

MLADINSKI DRAMSKI ODSEK

»PD STANDREŽ«

uprizori v nedeljo 24. februarja ob 16. uri v župnijski dvorani v DOBERDOBU mladinsko glasbeno komedijo Erika Vosa

»PLEŠOČI OSLIČEK«

Vabljeni!

enkrat nastopil in navdušil s svojim zavzetim podajanjem vse navzoče. Ko že ni mogel naslednjega dne nastopiti v Gorici, je žel vsaj to zadoščenje, da je mogel pred domačim občinstvom pokazati, kaj zna in zmere.

Jamlje

Okrog farne cerkve je te dni velik vrvež: v polnem teku so dela za postavitev ogrevalnih naprav v cerkvi in v dvorani, ki je v župnišču ter preureditev posebnega prostora ob dvorani, ki bo služil našim skavtom in mladini nasploh. Tako bo imela več možnosti za zbiranje, sestanke in razne igre.

Nič čudnega, da ob tej zaposlenosti ne poročamo sproti o dogodkih ali spominskih dnevih, ki jih tudi pri nas ne manjka, katere pa naj sedaj omenimo!

***

V soboto 9. februarja sta praznovala srebrno poroko Venko Antonič in Bazilka Soban. Ker so sam Venko pa še njegov brat in več Jameljev člani pevskega zbora »Fantje izpod Grmade«, je bilo naravno, da je ta zbor tudi pel med jubilejno mašo. Navzoč je bil tudi msgr. Ivan Kretič iz Devina. V njegovi fari, v Štivanu, sta si zakonca namreč postavila svojo hišo. Možu ob strani je ves čas zvesto stala žena Bazilka iz znane gostilne »Pri Vardjanknih«. Imata 3 otroke: Loredana pridno študira, visokošolec Vilko je vnet odbojkaš pri goriški »Olympiji«, mali Robert pa streže pri sv. maši. Naj božji blagoslov vedno ostane na tej vzorni družini!

***

V torek 19. t. m. smo imeli še eno srebrno poroko. To sta pa praznovala Jožef Pahor in Emilija Bagon. Tudi njuni družini in hiši želimo obilo blagoslova.

***

Za pestro oddajo o življenju in delu jamljske župnije je poskrbela tržaška radijska postaja. Oddaja je bila v soboto 16. februarja. Obljubili so nam, da se bodo v kratkem vrnili in posneli še kaj iz Dola, ki je tudi del naše župnije.

Pri tem se radi spominjamo obeh prejšnjih župnikov, ki sta toliko prispevala k farnemu življenju v Jamljah in Dolu. Najprej je v letih 1949-1956 neutrudno deloval med nami g. Jože Vošnjak, ki sedaj pase duše v St. Janžu v Rožu na Koroškem, za njim pa je prišel sedaj žal že pokojni g. Jožko Stanta, ki mu je uspelo sezidati župnišče. Leta 1970 je omahnil sredi načrtov in začetih del. Njemu in vsem, ki pomagajo graditi farno občestvo, naj Bog bogato povrne!

OBVESTILA

Romanje. Apostolstvo molitve v Gorici bo priredilo na velikonočni ponedeljek 15. aprila romanje k Materi božji v Osojah ob istoimenskem jezeru na Koroškem. Prijave sprejema uprava Katoliškega glasa.

Predavanje v Katoliškem domu. V sredo 27. februarja bo v mali dvorani Katoliškega doma v Gorici drugo predavanje iz cikla o slovenski umetnosti. Predaval bo dr. Emilijan Cevc o gotiki na Slovenskem. Vljudno vabi SKAD.

Slovenski kulturni klub vabi na koncert, ki ga bo imel oktet mladinskega zbora Vinko Vodopivec v soboto 22. februarja ob 20. uri v veliki dvorani Slovenske prosvete v Trstu, ul. Donizetti 3/I.

Predavanje. V Marijinem domu v ul. Rišorta, 3 v Trstu bo ta petek 22. februarja ob 20. uri drugo predavanje dr. Antona Stresa iz Ljubljane o temi: »Prerokbe že zore v dopolnjevanje« (Obnovljena teologija upanja).

Pesem mladih. Revija mladinskih zborov in ansamblov bo v nedeljo 10. marca v Kulturnem domu v Trstu. Prireja jo Zveza cerkvenih pevskih zborov.

Otroško pustno rajanje bo v nedeljo 24. februarja ob 14.30 v Kulturnem domu v Trstu. Zabavni program na odru prične ob 15.30. Rezervacija miz ob četrta 21. t. m. dalje od 12. do 14. ure pri blagajni Kulturnega doma (tel. 734265).

SSG v Trstu bo uprizorilo igro Eduarda De Filipa »Božič pri Cuppiellovih« v petek 1. marca ob 20. uri, abonma red A, premierski in red G; v soboto 2. marca ob 20. uri, abonma red B, prva ponovitev; v nedeljo 3. marca ob 16. uri, abonma red C, prva nedelja po premieri.

AMATERSKA DRAMSKA SKUPINA SKPD M. FILEJ - GORICA

Jean Anouilh

PLES TATOV

komedija v štirih slikah

Režija: Emil Aberšek

Premiera na pustno nedeljo ob 16. uri
v Katoliškem domu

PD »Podgora« priredi v soboto 23. februarja ob 20. uri
v župnijski dvorani

veselo pustovanje

V nedeljo 24. februarja pa bo

PUSTNA POVORKA

po vaških ulicah. - Vabljeni!

DAROVI

Za tiskovni sklad: M. Rupnik 2.000; Viktorija Zerjal, Sempolaj, 1.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Malalan Frančiška 5.000; Bradetich Onelija 3.000; druž. Cola 10.000; družina Sosič in sorodniki pok. Ivana Mahniča 5.000; Sosič v spomin brata Karla Sosič 10.000; N. N. 5.000; Škerlavaj Lojzka, mesečni prispevek, 2.000; sorodniki pok. Elene Ranki 1.000; Tavčer Angel v spomin pok. žene Danice 1.000; nečakinja Lucija 10.000; Vremec Leopolda 2.000; razni 16.500 lir.

Za popravilo orgel na Opčinah: Cotar Jože 5.000; družina Škerlavaj in Stoka namesto cvetja na grob pok. Rudolfa Sosič 3.000 lir.

Za cerkvico na Banah: Sinovi Malalan: Pavel, Pepi, Bruno, Ernest in hčerka Karla v spomin na mamo Katarino ob prvi obletnici smrti 25.000 lir.

Za cerkvico na Ferlugah: Ferluga Karla, Bane, 2.600; Grahor Tončka 1.000; od cvetic 2.000; N. N. 1.000; N. N. 10.000; družina Cavichiohi v spomin pok. Alfreda Di Giovani 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Četrta knjiga »Leto svetnikov«

Konec tega meseca bo izšla zadnja, to je četrta knjiga »Leto svetnikov«. S tem imamo tudi v slovensčini moderno in našem času primerno zbirko življenjepisov svetnikov.

★

LJUBLJANSKA TV

Spored od 24. februarja do 2. marca 1974
Nedelja: 9.30 Vojna in mir. 11.05 Otroška matineja. 12.30 Nedeljski popoldan. 17.55 Konjske dirke - komedija. 20.35 V registraturi - nadalj. 21.35 Mesto Ohrid.

Ponedeljek: 17.45 Kljukčeve dogodivščine. 18.25 Enciklopedija živali. 20.35 K. Cipci: Dundo Maroje.

Torek: 14.55 Nogomet Italija: ZRN. 17.35 Mrtvi Kurenti. 18.15 Košarka Olimpija: Innocenti.

Sreda: 17.40 Poly in črni diamant. 18.25 Navadna ladja - reportaža. 20.35 Čudodelnik - film.

Četrtek: 17.35 Mladost na stopnicah. 19.15 Po sledeh napredka. 20.40 V kipečem loncu. 21.40 Tihi dolgi boj. 22.25 Rokomet Jugoslavija: Bolgarija.

Petek: 17.35 Veseli tobogan: Maribor. 18.25 Pust na dravskem polju. 18.55 Cesta in mi. 19.05 Nalezljive bolezni. 20.40 Utva - film. 22.30 Umetnost in človek.

Sobota: 14.45 Nogomet Proleter: Partizan. 17.30 Jugoslovanska folklor. 18.15 Zgodba o konju - film. 20.30 Festival popevk iz Opatije. 22.20 Pravniki. 22.45 Cannon - film. 23.45 Festival popevk iz Opatije.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.
Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 24. februarja do 2. marca 1974

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Črni gusar«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Nepozabne melodije. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.45 Revija solistov. 16.30 Sport in glasba. 17.30 »Glasovi v prazno«. Drama. 18.20 Nedeljski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Glas in orkester. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Ritmične figure.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 18.55 Glasbeni utrinki. 18.10 Jože Cesar - slikar in scenograf. 19.20 Za najmlajše. 20.35 Pustni ples.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Koncert. 19.20 Higiena in zdravje. 19.30 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.15 Za vašo knjižno polico. 21.50 Motivi iz filmov in glasbenih komedij.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Skladatelji naše dežele: Ubald Vrabec. 19.10 Spomin na Jakoba Ukmarija. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Cin-čin«. Komedija.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Sodobni slov. skladatelji. 19.10 Zora Tavčar: »Svitanice«. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice. 19.25 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Kresna noč«. Dramatizirana povest. 21.35 Vaše popevke.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

HOTEL

BLED

ROMA - RIM (ITALIJA)

Via S. C. in Gerusalemme, 40

Tel. 777.102

Kat. B - Sobe s kopalnico, klimatizacijo, telefonom, radiodifuzijo. Restavracija. Parkirni prostor. Rojakom popust!

Dobrodošli!

V prvi svetovni vojni so morali iti zaradi bližnje fronte premnogi naši ljudje iz Gorice in okolice v begunstvo v notranjost Avstrije. Tako jih je bilo precej tudi po vaseh Gänsendorf, Schönkirchen, Dürrenkruf, Matzen in Siebenbrunn na Spodnjem Avstrijskem. Bili so iz Gorice, Standreža, Sovodenj, Mirna, Volčje drage, Prvačine in goriških Brd. Leta 1917 so imeli celo svojo begunsko šolo v vasi Gänsendorf an der Nordbahn. Učila je Marija Durjavč iz Gorice.

Službo v Rimu dobila dve slovenski dekleti, vajeni strežbe v restavraciji. Ponudbe z življenjepisom pošljite na gornji naslov Hotel Bled.